

Kóždy rócny čas ma swój pschihotowanški čas, kaž je wam to w tych rjanych knihach, kiž maju napišmo „Swjaty advent“, w prjedrnczi dróbnje rofestajane. Advent je pschihotowanški čas na swjaty rócny čas hodow.

A dostojnemu, plódnemu swjeczenju Božeje nozy, Božeho dnja trjebamy wschitzy wožebiteho pschihotowanja, so by so Jesušowy narod, tutón sbóžny skutk Božeje Wótzoweje luboscze, kotryž hody swjecizny, na naschich duschach k sbožu a k sbóžnosći požohnowal. Wobhladajcze šebi jenož wschitku swoju dotalnu snutskomnu a swonkomnu nješwěrnoscž pschecziwo Jesušeje, a po tym so kóždy na swědomnje wopraschej: Móžu tajki jeho powitacž a pschijecž? Je moja wutroba sa njeho pschihotowanj žlobik? Je na mui dopjelnjene tamne Lutherušowe sdychowancžko:

Ach mój najlubšchi Jesušo,
 Čiń šebi čiste pošlancžko
 A wotpocž w mojej wutrobje,
 So wona tebje wopomni?

O kaž wjele nam k temu hišcze pobrachuje! Duž budžmy pošluchni tannemu staremu profeczištemu hložu: „Pschihotujcze pucž temu Knjeseje, čzincze na polach rnuu šhczežku naschemu Bohu!“ (Jes. 40, 3.) A wotewrmy šwoje wutroby sa Pawole adventske pschipowjedanje: „Nasche sbože je nětk bližšche.“ Wo tutu pošluchnosć, wo tute wotewrjenje wutrobow prošmy nětko w čzichim šwjatym Wótzenaschu. — — —

Nascha šwjata epistola na dženšnišchu njedzelu namaka šo napišana

Romš. 13, 11—14.

a ma šo tam po naschej šerbskeje rnczi na tajke waschnje:

„Dofelž wěmy tón čas, so schtunda tu je, so bnychmy se „spanja stawali (pschetož nasche sbože nětk bližšche je, hacž „hdyž my wěryachmy); nóz je šo minyła, džen pak je šo „pschibližik; dha wotpoložmy teho dla skutki teje čžemnosće „a woblecžmy šo brónje teho šwětka. Šhodžmy pozziwoje „jako wodnjo, niz we wobžranstwoje a wopikstwoje, niz w „komorach a njepozziwošći, niz we šwarjenju a sawišći. „Ale woblecžcze šo teho Knjesa Jesom Šhrysta; a py „tajcze čžěka tak, so šamopaschne njebudže.“